

Reacció anti-islam

La immolació en el municipi madrileny de Leganés de set terroristes musulmans —els quals el Ministeri de l'Interior relaciona directament amb els atemptats de l'11-M— ha fet esclatar el recel envers tot magribí. Aquests dies, el 70% d'actuacions policials sobre immigrants afecta els musulmans, i un racisme latent es fa públic de manera oberta i col·lectiva.

Diu que l'anomenen Salim, i que fa uns anys que viu a l'Horta Sud. Recorda el Marroc, recorda les olors, la família, recorda la sensació de ser un més i de formar part d'una casa comuna, recorda els seus estudis, la cultura. Però recorda molt més l'absència d'esperança, l'escandalosa supèrbia de la policia marroquina i els seus excessos, la sensació que, per a ell, fill d'una família vinguda a menys, tot podia únicament anar a pitjor... Quan va emigrar a l'estat espanyol, i després de diverses tribulacions, acabà residint a València. L'arribada va coincidir amb la primera legislatura autonòmica del PP, i amb la seua campanya propagandística basada en la pirotècnia política, els focs artificials i especulatiu que han venut el País Valencià com el millor lloc possible per viure i triomfar.

Salim destaca que ell, això, s'ho va creure. "Vaig pensar que sempre tindria bones oportunitats ací, perquè quan vaig venir encara no hi havia molts immigrants i vaig aconseguir papers sense gaires problemes." I, amb els papers, va arribar el treball. Com a peó en la construcció. Els estudis que va cursar al Marroc no li serviren per a trobar una altra feina. Aquesta, però, tot i la duresa, li agradava. Li feia tenir esperança en una època en què començava a multiplicar-se la necessitat de treballadors en la construcció. "En els pobles, en la ciutat, en Terra Mítica, tot eren obres, obres, obres... Era com si la gent ací fóra rica, milionària, i comprava pisos només per gastar diners. A mi, durant la segona meitat dels anys noranta, no em paga-

ven malament la feina; els sous per als musulmans baixaren quan augmentaren els immigrants i quan va augmentar la gent que acceptava qualsevol treball a qualsevol preu." "I també —continua— a mesura que hi havia més immigrants blancs i europeus [de l'Est] o sud-americans; si els que donaven treball podien escollir, no escollien els musulmans, encara que els altres no tingueren papers; a poc a poc me'n vaig adonar." "Per què crec que passa? No agradem. Semblem molt diferents. A Espanya la gent prefeix pensar que no té res a veure amb nosaltres, que no tenim una història comuna. Quan ens veu, ho recorda, i no vol saber-ho."

Conta Salim que les complicacions, per a ell, augmentaren després de l'11-S de 2001. "Jo condemne tot atemptat fet en nom de l'islam, perquè són mentida, són atacs que no representen els musulmans, només representen els terroristes; els atemptats a Nova York no serviren per millorar la situació del poble musulmà, al contrari, l'han complicada, Occident ha atacat territoris que ja patien molt, com l'Afganistan o l'Iraq. Hi hagué musulmans que trobaren bona la figura de Bin Laden, però són pobres i pateixen, i pensen que Al-Qaida, si acaba amb Occident, pot retornar-los la riquesa i l'orgull."

Salim insisteix que els primers perjudicats per Al-Qaida són musulmans que, com ell, viuen en països occidentals. "Ens convertirem oficialment en gent sospitosa."

Però, per a ell, encara no havia arribat la commoció més directa: la de l'11-M.

De la incredulitat a la paranoia.

“En l’atemptat van morir musulmans, i els portaveus del nostre poble a Madrid, a Barcelona, a València, a tot arreu, de seguida van condemnar els atacs dels trens de la mort; crec que això va fer que la convivència, en un primer moment, no s’alterara.” Però tot està canviant. “Al principi, l’endemà de l’atemptat, la gent d’Espanya estava incrèdula, no podia creure que tots els musulmans fórem com Al-Qaida; però ara, quan s’ha assabentat que els terroristes volien fer més atemptats, que hi havia amenaces de no detenir la mort, i quan han sentit l’efecte de les immolacions, ens ha mostrat por i rebuig.”

L’efecte de les immolacions a què es refereix és el que reflecteix la novetat de trobar-se potencialment amb perillosíssims espècimens humans absolutament desconeguts, personatges capaços no només de matar per raons que costen d’assimilar, sinó també d’anar en contra de l’instint més bàsic de l’ésser humà: el de sobreviure. “Quan mor, el màrtir se sent com en la nit de noces”, deixà dit l’assassinat xeic Iassín, factòtum de Hamàs. Acceptar això implica acceptar que, al nostre entorn més immediat, les matances i els sacrificis assassins poden no tenir final.

“L’islam no vol la mort, vol la vida, ensenya a defensar-se només en situacions extremes sense exercir violència gratuïta”, opina un altre musulmà, amic de Salim, que no vol identificar-se. “Però ara tothom ens diu a la cara *moro* [una paraula molt despectiva], i no ens renoven els contractes de treball”, diu Salim. De fet, ell parla per experiència pròpia: ja li han comunicat que, després d’aquest mes d’abril, quan expira el seu actual compromís laboral, no el tornaran a contractar en la seua feina actual. A final de mes també ha de renovar el contracte del pis en què, amb el seu amic, viu de lloguer. “M’imagine que tampoc no me’l renovaran.” De fet, experimenta una vella sensació de *dejà vu*: que les coses únicament poden anar a pitjor; que no hi ha esperança.

La sensació s’estén de manera múltiple entre els gairebé 600.000 musulmans que viuen a l’estat espanyol –una significativa part dels quals resideix a

Manifestacions de musulmans contra els atemptats de Madrid. Imatges com aquestes intenten contrarestar la flaire de por a l’islam que s’estén per tot arreu. No obstant això, el recel contra l’immigrant augmenta perillosament.

casa nostra— i que es vinculen a la religió islàmica a través de més de 250 llocs d’oració, de la mateixa manera que s’estén també el control policial sobre els musulmans –majoritàriament entre els homes joves, com els vinculats als atemptats de l’11-M–: el 70% de les intervencions que les forces de seguretat duen a terme aquests dies en les parades

de metro o tren –escorcolls, requeriment de documents, interrogatoris o trasllats a comissaria– es fan sobre magribins, que són els musulmans més nombrosos al nostre país.

Hi ha alternativa al wahhabisme?

Aquest recel, acompanyat d’aquest control estricte i continu, és producte de la

A dalt, una imatge de l'habitatge de Leganés després de l'explosió provocada pels terroristes fonamentalistes. Al costat, la periodista Oriana Fallaci, convertida en una de les pitjors enemigues de l'Islam.

identificació de la majoria d'aquests musulmans amb les interpretacions fonamentalistes de l'Alcorà i la llei islàmica, que, com tothom sap, són les excuses principals que fa servir Al-Qaida per estendre el terror.

Certament, el wahhabisme i el salafisme, els punts de vista religiosos islàmics més rigoristes i reaccionaris, es propaguen sobretot entre musulmans immigrants que tenen pocs mitjans, malgrat que el wahhabisme siga, en origen, una doctrina dels prínceps saudites. La responsabilitat d'això, en part, la té el PP d'Aznar, que ha dotat l'Església catòlica d'importantíssims i continus fons, però que no ha invertit esforços econòmics reals per procurar als immigrants mesquites en condicions. Mesquites modernes amb responsables espirituals contemporanis.

I així, enfront d'aquesta absència, han estat els rics i poderosos de l'Aràbia Saudita, erigits en guardians sagrats de l'islam estricte, els qui han finançat moltes mesquites de l'estat espanyol i potenciat imams que propaguen un discurs fonamentalista i agressiu. L'Associació de Treballadors Immigrants Marroquins en Espanya (ATIME) ha dit públicament que és "prioritari" escollir democràticament, i amb l'impuls de l'aparell de l'estat, un "consell islàmic". La finalitat seria posar fi a la "tolerància envers imams

i mesquites que inciten a la violència". El PSOE ha acceptat estudiar la creació d'aquesta entitat de control, però en l'actual panorama d'amenaça fonamentalista la iniciativa no sembla gaire viable. Els secretaris generals de la Comissió Islàmica d'Espanya, que integra la Federació d'Entitats Religioses Islàmiques i la Unió de Comunitats Islàmiques —organitzacions que agrupen la majoria de creients musulmans—, han qualificat la proposta d'ATIME de "nefasta".

Segons ells, l'Associació de Treballadors Marroquins no està facultada per ocupar-se d'assumptes que afecten la religió, les coses estan perfectes com estan i els imams prediquen la tranquil·litat, no la violència. Al seu entendre, l'acord de cooperació que hi ha entre l'estat espanyol i la Comissió Islàmica és perfecte, perquè afavoreix la "integració", sense intromissió de cap tipus. És a dir, no volen permetre cap canvi.

No obstant això, la proposta d'ATIME, si es duiguera endavant, podria ser ben interpretada per la ciutadania occidental. Sobretot perquè la percepció que domina ara mateix, i més després de les paraules d'ATIME, és que el fonamentalisme es filtra a través de certs sermons i que el terrorisme pot servir-se d'aquesta radicalitat per estendre's entre els creients més susceptibles de ser manipulats. Una intervenció que formalment contrarestarà

aquesta idea podria resultar molt tranquil·litzadora.

Si alguna proposta com la d'ATIME no es materialitza, certament es perdrà l'oportunitat d'acostar posicions. I prendran força veus com la de la periodista Oriana Fallaci, antic mite de l'esquerra que ara practica unes anàlisis maniquees i brutals sobre l'islam i sobre la política internacional amb què Europa i Amèrica s'hi relacionen. De fet, els polítics més valorats per Fallaci són Silvio Berlusconi i George W. Bush. El seu nou llibre, dedicat "als morts de Madrid", es diu *La força de la raó*, i com en l'anterior (*La ràbia i l'orgull*) la periodista crida "a la resistència contra qui ens envaeix". Segons Fallaci, Europa ja hauria de dir-se "Euràbia" per l'alt nombre d'àrabs que l'habituen. "Els musulmans no poden entendre la democràcia —escriu—, i com que es reproduïxen com a rates, prompte dominaran la societat i suprimiran les llibertats occidentals."

Escoltant aquestes frases, com podem estranyar-nos que ara el jutge Garzón, només "per si de cas", haja detingut tranquil·lament els mateixos àrabs —els homes que havien estat detinguts al Principat en l'anomenada Operació Estany— que abans havia posat en llibertat, per manca de proves, el jutge Ruiz Polanco?

Joan M. Oleague